

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Moi qui savait déjà l'aimer jus qu'à la mort,
je vis que je l'aimais bien plus et bien plus fort
et que ma passion s'était encore accrue.

[Fr. Coppée. Intimités.]

Γνωρίζεις ποῦ φερόμεθα ἐάν σέ ἀγαπήσω·
ἀνθρώπινοι χωρίζουσιν ἡμᾶς καὶ θεῖοι νόμοι·
καὶ ἔμως, οἶμοι, ὠχρίῳ καθῶς σέ ἀπαντήσω,
καὶ θεωρῶν σε τήκομαι ὡς ὁ κηρός, καὶ φρίσσω,
ἐάν τυχόν ἐγγίση με ἡ καστανή σου κόμη.

Ζοφῶδες βλέπων πρό ὑμῶν τὸ χάσμα τῆς ἀδύσου.
πεισιμόνως σέ ἀπέφευγον παλαίων κατὰ μόνας,
ἀλλ' ἡ ἡδέϊα πανταχοῦ παρίστατο μορφῇ σου,
καὶ κατ' ὀνειρούς συμπαῦθς προσνεύουσα, ἐχρύσου
τῆς ἄφρονος καρδίας μου τοὺς στυγερούς χειμῶνας.

Καὶ ἤδη, ἐν ᾧ ὤμοσα ψυχρότητα καὶ λήθην,
ἐν ᾧ σ' ἐκάλουν ἀδελφὴν, καὶ πέδας φέρω ἄλλας,
ἐν ᾧ οἰκεῖος ἀγαστός παρὰ τῶν σῶν ἐκλήθην,
ἐν ᾧ τὸν πλάνον πειρασμὸν τοσάκις ἀπηνήθην,
εἰπέ, τί πράττω, προσφιλὴς λατρεία μου, ὁ τάλας;

Εἰπέ, πῶς ἤλλαξε μορφὴν περὶ ἐμὲ ἢ πλάσις,
καὶ εἰς ἐδῆμ ἡ ἔρημος ἡ πρῶν μετετράπη;
Πόθεν ἐχύθη χαροπὸν τὸ φῶς εἰς τὰς ἐκτάσεις,
καὶ ποῖα ἤδη μὲ πληροῖ τῆς οἰκουμένης πάσης,
ἀντὶ τοῦ πρῶν παγετοῦ, ἀκήρατος ἀγάπη;

Εἰπέ, εἰπέ μοι διατί, τέκνον ὀργῆς καὶ δίνης,
αἰσθάνομαι τὰς ἀπαλὰς θωπείας τοῦ ζεφύρου;
Εἰκόνας διατί ὄρω εὐδίας καὶ γαλήνης,
καὶ ἄνθη περίε μου φαιδρὰ φυέντα ἑξαπίνης,
ποῖου ἐνέπλησαν ἀγνοῦ τήν ὑπαρξίν μου μύρου;

Αἱ ὄραι παρὰ σέ γοργαὶ εἰπέ μοι πῶς πετώσι,
καὶ ἡ φωνή σου ὡς μολπὴ μὲ θέλγει ἀσπασία;
Θυμῆρες βλέμμα διατί γονυκλινῆς αἰτῶ σοι,
καὶ ὅταν μοι συγχωρηθῇ ἡ τόλμη μου ἡ τόση,
πρὸς τί ροιβάζω ἑξαλλος ἐν μέθῃ θεοπεσία;

Οὐ ὀφθαλμοὶ σου, δίδυμον λαμπρῶν φωστήρων σέλας,
 ἐν τῇ σκοτίᾳ μου, εἰπέ, πρὸς τί μεσουρανοῦσι;
 Ἄφ' οὗ μὲ σκέπει οὐρανὸς ἀμείλικτος καὶ μέλας,
 πρὸς τί χρυσοῦντες ἐπ' αὐτοῦ τὰς ζοφεράς νεφέλας,
 δι' αἴγλης, φεῦ, ἀπατηλῆς ἀπαύστως μὲ θαμβοῦσι;

Τοὺς παραφόρους πόθους μου, καὶ τὰς χιμαίρας πάσας,
 ἐφ' ὥρας εἰς τὸ συμπάθεε πρὸς τί ἐκχέω οὖς σου,
 καὶ ἄνθος τι ἢ ῥάκος σου κρυφίως σοι ἀρπύσας,
 πρὸς τί πιέζω ἐπ' αὐτοῦ τὰ χεῖλη, ἂν περάσας
 τυχαίως ἔθιξεν αὐτὸ ὁ ἀερόβότης ποῦς σου;

Μικρὸν, οἰκτίρμων, τὴν λευκὴν ἂν μοὶ ἀρήσης χεῖρα,
 πρὸς τί πυρέσει ἡ ἐμὴ ἔξ ἠδονῆς καὶ τρέμει;
 Μακρὰν σου διατὶ ψυχρὰ πᾶσα στιγμή καὶ στεῖρα,
 καὶ ἀγαστὴ μοὶ φαίνεται ἡ ἀχαρίς μου μοῖρα,
 ἂν πρὸς με στρέψῃς εὐμενέε τὸ βλέμμα σου, εἰπέ μοι;

Πᾶσάν σου λέειν διατὶ συλλέξας φιλαργύρως
 ὡς θησαυρὸν εἰς τ' ἄδυστα φυλάττω τῆς καρδίας,
 καὶ ὅταν ἔλθῃ τῶν ὥρῶν τῶν μελανῶν ὁ κληρὸς,
 ποῖα μὲ δάκνει ἐχιδὸνα μυχία καὶ ἀγήρωα,
 ἐὰν τυχαίως παίζουσα μετ' ἄλλων ἐμειδίᾳ.

Εἰπέ μοι, πόρῳ προσφιλῆς, εἰπέ μοι, ἐνθυμεῖσαι
 ἐκείνην τὴν παμπόθητον καὶ τρυφερὰν ἐσπέραν,
 ὅποτε αἱ ψυχαὶ ἡμῶν, εἰς μίαν ἐνωθεῖσαι,
 μνηστείαν ἀνεκλάλητον ἐτέλεσαν, ἀρθεῖσαι
 εἰς τοῦ ἀδόλου ἔρωτος τὴν οὐρανίαν σφαῖραν;

Ἐξέχεον ἀνέκφραστον μαγεῖαν ἢ σελήνη,
 καὶ πρὸ ἡμῶν ἐμάρμαιρε χρυσοῖ ἢ Μαρεῶτις,
 ἐτέλουν φίλτρα εὖσομα οἱ ὠχρῶντες, κρίνοι,
 καὶ ἡμερὸς θεσπέσιος τὴν φύσιν συνεκίνει,
 ὡς εἰ σφριγῶσα ἔθνησκεν ἐκ τῆς τροφῆς τῆς πρώτης.

Ἡ νύξ ἐπέτα, ἀλλ' ἡμᾶς ὁ χρόνος ἐλησμονεῖ,
 καὶ μοὶ ἐλάλει φωσφοροῦν τὸ διαυγές σου ἔμμα.
 Σὺ ἐν τῇ πλάσει δι' ἐμὲ ὑπῆρχες τότε μόνη,
 καὶ ἡ ἐσθῆς σου ἡ λεπτή, ὡς νυμρική ἐθόνη,
 ἐχεῖτο περιγράφουσα τὸ θελκτικόν σου σῶμα.

Τὸ μειδιῶν στερέωμα Ναοί, ἐν ᾧ ἐψάλη
 ὁ μυστικὸς ὑμέναιος ἡμῶν, φιλότατη κόρη·
 λαμπάδες τ' ἄστρα τὰ χρυσοῦ, θυμέλη ἢ ἀγκόλη,
 μυσταγωγία ἄφατος ἐρωτικὴ κραιπάλη·
 στεφάνους θάμνος διανθῆς ὑπὲρ ἡμᾶς ἠΰφει.

Καί ἤδη τί παλαίωμεν κατὰ τῆς εἰμαρμένης ;
 Δὸς τοὺς χρυσοὺς πλοκάμους σου καὶ τὰ θερμά σου χεῖλη.
 Ἄκουεις πῶς συρίζουσιν αἱ φλόγες τῆς γεένης,
 καὶ τῆς φθορᾶς οἱ δαίμονες καγχάζουσι; τί μένεις;
 Ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλην μου, ἔλθέ πιστὴ μου φίλη.

Τὸ θέσφατον συνήνωσεν ἡμᾶς· Ἐλθέ, καὶ τότε
 τῶν κόσμων τὸ ἐτήσιον ἄς καταρρέυσῃ πληθος.
 Οἱ νόμοι οἱ ἐπίγειοι εὐήθειαι καὶ προδόται·
 Φοιθάζοντες τοῦ ἔρωτος τοῦ θείου θιασῶται,
 Ἐδὲμ ἡμεῖς ποιήσωμεν τὸ παιδικόν σου στήθος.

Μὴ ἐπὶ πλέον ἀπειθῆς τυφλῶς τῇ θεῖᾳ δίκῃ.
 Ἄν τὰς ἀλύσειαι ἀσπαστὰς καλῆς ἢ ἀποφράδας,
 ἐμὴ ἐπλάσθης. Καὶ ψυχὴ καὶ σῶρε ἔμοι ἀνήκει,
 ἐμὴ ἢ νέα σου ἡώς, ἐμὴ ἢ ἀμφιλύκη,
 Κοινὰ καὶ τὰ ἡλύσια ἡμῶν καὶ ὁ Καιάδας !

Σοφία, Σεπτέμβριος, 1883.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΠΟΛΥ ΨΗΛΑ

 τὴν κορφή ἑνὸς βουνοῦ, ὠμμορφάδαις γιομισμένη,
 Μιὰ ἀγράμπελη ἀνθοῦσε
 Καὶ ἔστο γέρικο βουνὸ γελαστὴ καὶ ἔανθισμένη
 Ἡ ἀγράμπελη ἀκουμποῦσε.

ἀπ' τὰ πόδια τοῦ βουνοῦ κι' ἐγὼ πέρασα μιὰ ἡμέρα :
 Ἡ μεγάλη ὠμμορφιά της
 Ἔκαμε νὰ πάρῃ εὐθύς τὸ κεφάλι μου ἀέρα
 Καὶ νὰ θέλῃ τὴν καρδιά της.

Ἡ ἔανθοῦλα αὐτὴ εὐθύς ἀπὸ τὰ ψηλὰ παλάτια
 ἀπὸ τὴν ψηλὴ κορφή της
 Μὲ θωρεῖ λυπητερά μὲ τὰ μαῦρά της τὰ μάτια
 Καὶ κουνεῖ τὴν κεφαλὴ της.

Σὺν νὰ λέγῃ: « Τοῦ κακοῦ μου ἠλυάρησες πολλὰ
 — Κατοικῶ πολὺ ψηλά ! »

Αὐγούστος 1883

P. . .